

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A.C. R., a. s.**, zastoupen JUDr. Sášou Navrátilovou, advokátkou se sídlem Brno, Zatloukalova 35, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2006, č. j. 11 Ca 270/2005 - 67,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, stavebního odboru, ze dne 14. 9. 2005, č. j. MHMP-152267/2005/OST/Kš. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru výstavby (dále též stavební úřad), ze dne 30. 5. 2005, č. j. Výs.ob. 48-2557/05-Ky-R a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Citovaným rozhodnutím uložil stavební úřad stěžovateli pokutu ve výši 1 000 000 Kč podle § 106 odst. 3 písm. c) a § 107 odst. 1 písm. a) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), za správní delikt, jehož se stěžovatel dopustil tím, že od 29. 4. 2004 do 10. 11. 2004 užíval bez kolaudačního rozhodnutí strojovnu chlazení umístěnou v 1. podzemním podlaží pro obsluhu prodejny A. v domě č. p. 1098, H., P. 5 –H. Městský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalovaný dostatečným způsobem

zjistil skutečný stav věci, správní delikt byl jednoznačně specifikován a zásada „res iudicata“ porušena nebyla.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutkový stav věci, neboť vycházely pouze z ústního vyjádření stěžovatelova zaměstnance, že strojovna chlazení je nadále používána. Navíc tímto zaměstnancem nebyl blíže specifikován rozsah ani doba tohoto používání. Pokud si správní orgány neopatřily žádné další důkazy, nemohly mít spolehlivě zjištěno, že je strojovna chlazení nepřetržitě používána. Správní orgán tak porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Stěžovatel rovněž uvádí, že v případě užívání strojovny neupřednostnil svoje obchodní zájmy, nýbrž jednal „v zájmu řádného zásobování obyvatelstva a pro případ krizového stavu se i přes velmi vysoké náklady pokusil dostat tomu, co se od něho očekává“. Je sice pravdou, že někdy v roce 2002 uvedla osoba k tomu kvalifikovaná některá zařízení strojovny chlazení do provozu, nicméně stěžovatel tuto strojovnu neužíval a neužívá. Městský soud se nevypořádal se stěžovatelovou námitkou, že nemohl řádně vyhovět požadavkům stavebních předpisů z důvodu svévolného protiprávního jednání třetích osob – A. D. a M. Ř., kteří jako nájemci bytů v budově, kde je strojovna chlazení umístěna, znemožnili stěžovateli vstup do jejich bytů za účelem měření hluku a vibrací v bytech. Bez provedení těchto měření pak není možné získat kladné stanovisko hygienické stanice, které je nezbytné pro vydání kolaudačního rozhodnutí. Stěžovatel má za to, že jednáním těchto osob je vyloučena jeho odpovědnost za správní delikt podle § 106 odst. 3 písm. c) stavebního zákona.

Stěžovatel rovněž namítá, že městský soud postupoval nesprávně, když nepovažoval rozhodnutí žalovaného za nezákonné proto, že za stejný správní delikt stěžovateli již uložil dříve pokutu 600 000 Kč. Jedná se tak o překážku věci rozhodnuté a žalovaný nebyl oprávněn další rozhodnutí v této věci vydat. Správní řád sice tento institut výslovně neupravuje, avšak podle stěžovatele se jedná o obecný právní princip, který je třeba aplikovat ve všech procesních řízeních, tedy i v řízení správním (odkazuje k tomu na blíže nespecifikované rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 1. 1999). Stavební zákon neumožňuje opětovné uložení pokuty za delikt podle § 106 odst. 3 písm. c) tohoto zákona. Domnívá-li se městský soud, že se jedná o tzv. trvající delikt, nevychází tento právní názor ze skutkového stavu. Pokud by se totiž jednalo o trvající delikt, musela by být tato skutečnost uvedena přímo ve výroku rozhodnutí, což v daném případě nebylo. Dále má stěžovatel za to, že není přesně specifikován správní delikt, kterého se měl dopustit – zejména není blíže určen rozsah a skutkové vymezení užívání. Rovněž nesouhlasí s tím, že by strojovnu chlazení uvedl do chodu, neboť tu do chodu uvést ani nelze, na rozdíl od zařízení v této strojovně se nacházejících. Stěžovatel také zpochybnil argumentaci městského soudu, který srovnal trvající delikt s trvajícím trestným činem. Takový postup je podle stěžovatele „analogií legis“, která nemůže být v předmětné věci použita, neboť její použití je v právním řádu České republiky vyloučeno. V trestním zákoně je trvající trestný čin přímo vymezen, kdežto trvající správní delikt takovouto úpravu postrádá. Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, je-li zastoupen zástupcem, může být doručováno přímo jemu a nikoli jeho zástupci. Tento názor je v příkrém rozporu s § 18 a § 25 odst. 3 správního řádu (pozn. soudu: přestože stěžovatel uvádí, že se jedná o ustanovení „zákona č. 71/1967 Sb., o soudním řádu správním“, tedy zákona neexistujícího, je zřejmé, že má na mysli správní řád). Pokud tedy v daném případě doručil stavební úřad oznámení o zahájení řízení pouze stěžovateli a nikoli jeho zástupci, jsou všechna navazující rozhodnutí nezákonná. V neposlední řadě má za to, že městský soud se některými ze stěžovatelových námitek nezabýval s tím, že se jedná o námitky obecné.

Podle stěžovatele měl soud postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a stěžovatele ve stanovené lhůtě vyzvat k odstranění vad podání. Závěrem poukazuje na to, že ve skutkově i právně obdobné věci (uložení pokuty za užívání nezkolaudované strojovny chlazení v jiném časovém období - od 18. 10. 2002 do 16. 1. 2003) Nejvyšší správní soud již rozhodoval a stěžovatelovu kasační stížnost zamítl (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2006, č. j. 2 As 21/2005 - 72). Stěžovatel svůj nesouhlas s tímto rozhodnutím zformuloval do ústavní stížnosti, kterou proti němu podal a požádal o přerušení řízení o této kasační stížnosti do doby rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 337/06 (ústavní stížnost také ve fotokopii doložil). Vzhledem ke všemu uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil možnosti se ke kasační stížnosti vyjádřit.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval stěžovatelovým návrhem na přerušení řízení z důvodu podání ústavní stížnosti ve skutkově a právně obdobné věci. Zdejší soud však dospěl k závěru, že o tomto návrhu není třeba rozhodovat, neboť stěžovatelova ústavní stížnost byla Ústavním soudem odmítnuta ještě dříve, než byla kasační stížnost spolu s návrhem na přerušení řízení Nejvyššímu správnímu soudu předložena. Ústavní soud totiž rozhodnutím ze dne 6. 9. 2006, sp. zn. IV. ÚS 337/06 odmítl stěžovatelovu ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněnou, zatímco kasační stížnost byla Městským soudem v Praze předložena zdejšímu soudu až dne 9. 10. 2006.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*), zpochybňuje totiž závěr městského soudu ohledně existence tzv. trvajících správních deliktů a uloženou pokutu považuje za nezákonnou s ohledem na zásadu „res iudicata“. Dále uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*), konkrétně stěžovatel zpochybnil rozhodnutí správních orgánů v důsledku vady při doručování oznámení o zahájení řízení a poukázal také na nedostatečně zjištěný stav věci a nepřesně specifikovaný správní delikt, kterého se měl dopustit. Ačkoli to výslovně neuvádí, uplatňuje také důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*); domnívá se totiž, že se městský soud nevypořádal s žalobní námitkou, že nemohl řádně vyhovět požadavkům stavebních předpisů z důvodu svévolného protiprávního jednání třetích osob, a také námitkami obecnými, které přezkoumal, aniž stěžovatele podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval k odstranění vad podání.

Ze správního a soudního spisu k tomu vyplynulo, že dne 16. 10. 2004 bylo stěžovateli doručeno oznámení o zahájení řízení o správním deliktu podle § 106 odst. 3 písm. c) stavebního zákona z důvodu užívání dosud nezkolaudované strojovny chlazení

v 1. podzemním podlaží domu č. p. 1098 H., P. 5, H., povolené jako stavební úpravy v rámci změny stavby rozhodnutím Úřadu městské části Praha 5, odboru výstavby ze dne 14. 5. 2002, č. j. Výs. Hl. 1098-1644/02-Bí-R. Součástí spisu je také fotokopie generálního pověření pro J. H. k zastupování stěžovatele ve všech záležitostech spojených s činností technického dozoru a při jednáních týkajících se výstavby objektů stěžovatele; fotokopie generálního pověření ze dne 2. 8. 2004 pro JUDr. J. N. k zastupování stěžovatele před soudy a správními orgány a shodné pověření ze dne 3. 1. 2005 pro Mgr. T. N.. Ve věci proběhlo ústní jednání dne 10. 11. 2004 za účasti Ing. H. a JUDr. N., kteří vypověděli, že v předmětné budově se nacházejí dvě strojovny chlazení, zkolaudovaná v 1. NP a nezkolaudovaná v 1. PP. Stěžovatel na obou strojovnách prováděl protihlukové úpravy, avšak vlastníci bytů p. D. a p. Ř. nejsou ochotni umožnit měření hluku ve svých bytech. Zástupci stěžovatele také uvedli, že pokud stěžovatel užíval nezkolaudovanou strojovnu chlazení v 1. PP, činil tak jen proto, že vykazovala lepší hlukové parametry než strojovna chlazení v 1. NP. Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2005, č. j. Výs.ob. 48-2557/05-Ky-R, uložil stavební úřad stěžovateli pokutu ve výši 1 000 000 Kč podle § 106 odst. 3 písm. c) a § 107 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, za správní delikt, jehož se stěžovatel dopustil tím, že od 29. 4. 2004 do 10. 11. 2004 užíval bez kolaudačního rozhodnutí strojovnu chlazení umístěnou v 1. podzemním podlaží pro obsluhu prodejny A. v domě č. p. 1098, ul. H., P. 5 – H.. V odůvodnění poukázal na to, že stěžovatel je opakovaně stíhán za správní delikt stejné skutkové podstaty, neboť rozhodnutím ze dne 28. 4. 2004 mu byla uložena pokuta 1 000 000 Kč za užívání stejné strojovny chlazení bez kolaudačního rozhodnutí, a to v období od 28. 11. 2003 do 28. 4. 2004. Proti tomu podal stěžovatel odvolání, které však žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 9. 2005 zamítl a napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odvolacím řízení proběhlo dne 6. 9. 2005 ústní jednání, při němž zástupci stěžovatele poukázali na to, že provedenými opatřeními došlo ke snížení hluku. Také uvedli, že nic nebrání užívání staré strojovny chlazení (v. 1 NP), avšak nová strojovna (dosud nezkolaudovaná v 1. PP) je užívána proto, že je to podmínka vlastníků bytů nad prodejnu pro umožnění měření hluku z nové strojovny.

Jak sám stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, uložení pokuty za užívání totožné nezkolaudované strojovny chlazení, toliko v jiném časovém období (od 18. 10. 2002 do 16. 1. 2003), bylo již předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu, a to v rozhodnutí ze dne 1. 3. 2006, č. j. 2 As 21/2005 - 72, (www.nssoud.cz). V tomto rozhodnutí, které navíc prošlo testem ústavnosti (usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2006, sp. zn. IV. ÚS 337/06), se zdejší soud řádně vypořádal se stěžovatelovou námitkou týkající údajné neexistence trvajících správního deliktu a nemožnosti uložit za něj pokutu ve stavebním řízení s ohledem na zásadu „res iudicata“. Ve vztahu k této námitce proto zdejší soud na uvedené rozhodnutí odkazuje.

Namítá-li stěžovatel, že správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutkový stav věci, nelze s ním souhlasit. Podle § 3 odst. 4 správního řádu musí rozhodnutí správního orgánu vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Rovněž § 32 odst. 1 tohoto zákona ukládá správnímu orgánu povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. V neposlední řadě na řádné a spolehlivé zjištění stavu věci pamatuje § 46 správního řádu, který stanoví, že rozhodnutí musí být v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, musí být vydáno orgánem k tomu příslušným, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti. Uvedená ustanovení jsou pak projevem zásady objektivní (materiální) pravdy, která správnímu orgánu ukládá z úřední povinnosti zjistit před vydáním rozhodnutí, zda jsou dány předpoklady, které vydání takového rozhodnutí podmiňují. Správní orgán tudíž má povinnost zjistit všechny právně významné

skutečnosti pro posouzení a rozhodnutí v dané věci, přičemž podle § 32 odst. 2 správního řádu rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán. Provádění důkazů přísluší rovněž správnímu orgánu (§ 34 správního řádu). Je tedy věcí úvahy správního orgánu jaké důkazní prostředky k přesnému a úplnému zjištění skutečného stavu věci zvolí.

V daném případě měly správní orgány zjistit (a také zjišťovaly) pouze to, zda stěžovatel užívá strojovnu chlazení bez kolaudačního rozhodnutí či nikoli. Správní orgány při tom vycházely jednak z informací získaných v předchozích sankčních řízeních vedených se stěžovatelem a zejména pak z výpovědí stěžovatelových zaměstnanců Ing. H. a JUDr. N., učiněných při ústních jednáních dne 10. 11. 2004 a 6. 9. 2005, kteří uvedli, že strojovna chlazení v 1. PP je užívána a rovněž vysvětlovali proč. Správní orgán pak na základě těchto údajů měl oprávněně za to, že strojovna chlazení je nepřetržitě v provozu. Podle názoru zdejšího soudu bylo tvrzení stěžovatelových zaměstnanců k řádnému a úplnému zjištění stavu věci zcela dostačující, neboť je samotný stěžovatel během celého správního řízení nezpochybnil (a to ani v odvolání). Jak v odvolání, tak později v žalobě totiž pouze namítal nedostatečně zjištěný stav věci, avšak nikdy neuvedl, že by byl stav věci zjištěn nesprávně, tj. že strojovna chlazení nebyla v rozhodnou dobu v provozu, případně že by nebyla v provozu nepřetržitě. Tuto skutečnost stěžovatel poprvé uvedl až v kasační stížnosti, kde bez bližšího odůvodnění zdůraznil, že strojovnu chlazení „neužíval a neužívá“. S ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s. však Nejvyšší správní soud nemůže k jeho tvrzení přihlížet, neboť je uplatnil až po té, co bylo vydáno rozhodnutí městského soudu. V uplatnění této skutečnosti mu přitom nic nebránilo, neboť mu musely být známy. Za této situace žalovaný nepochybil, když vycházel pouze z uvedených zjištění, neboť ta byla zcela dostatečná.

Stěžovatel má také za to, že není přesně určen rozsah a skutkové vymezení užívání, za něž byl postížen. Ani s touto námitkou nemůže zdejší soud souhlasit. Rozhodnutí stavebního úřadu ve věci správního deliktu ze dne 30. 5. 2005 obsahuje ve výroku jednoznačné vymezení správního deliktu: „od 29. 4. 2004 do 10. 11. 2004 užíval bez kolaudačního rozhodnutí strojovnu chlazení umístěnou v 1. PP pro obsluhu prodejny A. v domě č.p. 1098, H., P. 5, H., povolenou jako stavební úpravy v rámci změny stavby rozhodnutím č. j. V ýs. Hl. 1098-1644/02-Bí-R ze 14. 5. 2002.“ Jak vyplynulo ze správního spisu, předmětná budova č. p. 1098 obsahuje dvě strojovny chlazení – jednu zkolaudovanou v 1. NP a druhou nezkolaudovanou v 1. PP, za jejíž užívání bez kolaudačního rozhodnutí byla pokuta uložena. Nejvyšší správní soud má za to, že v daném případě bylo popsání správního deliktu ve výroku rozhodnutí zcela dostačující a nevzbuzovalo žádné pochybnosti o tom, za co konkrétně je stěžovatel sankcionován (to potvrzuje i odvolání stěžovatele proti rozhodnutí stavebního úřadu a další písemnosti obsažené ve správním spisu, z nichž vyplývá, že si stěžovatel během celého správního řízení byl velice dobře vědom, za co je postihován).

Považuje-li stěžovatel rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného za nezákonná v důsledku toho, že oznámení o zahájení sankčního řízení nebylo doručeno zástupci stěžovatele, ale přímo stěžovateli, opět s ním nelze souhlasit. I kdyby stěžovatel skutečně předložil stavebnímu úřadu plnou moc udělenou zástupci pro celé řízení (§ 25 odst. 3 správního řádu) a stavební úřad pochybil a oznámení o zahájení řízení nedoručil tomuto zástupci, ale přímo stěžovateli, nemuselo by toto pochybení mít vliv na zákonnost rozhodnutí, které by z tohoto řízení vzešlo. Jak už totiž uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 3. 2004, č. j. 7 A 163/2002 - 53, zveřejněno: Sb. NSS 629/2005, nedostatek formálního doručení oznámení o zahájení řízení (§ 18 odst. 3 správního řádu) je v řízení zhojen, jestliže z vyjádření účastníka k doručované písemnosti je zřejmé a nepochybné, že rozhodnutí přijal a dále činil v řízení úkony, které s jeho zahájením souvisely. S takovým

nedostatkem formy nelze spojovat zkrácení účastníka na právech, neboť ten se o úplném obsahu rozhodnutí o zahájení řízení dozvěděl a měl možnost svá procesní práva náležitě uplatnit. Rozhodné tedy je, aby se účastník dozvěděl o tom, že je s ním zahajováno správní řízení, čeho se týká a mohl v něm řádně uplatňovat veškerá práva, která mu přísluší. V daném řízení pak v důsledku doručení oznámení o zahájení řízení stěžovateli nedošlo k žádnému zkrácení jeho práv (ostatně stěžovatel ani nic takového netvrdí), neboť v tomto řízení činil úkony, účastnil se ústních jednání a jeho jménem vystupovali pověřeni zaměstnanci. Právní postavení stěžovatele se tedy nijak nezhoršilo.

V daném případě navíc stěžovatel tvrdí, že stavební úřad měl doručovat advokátce, kterou zmocnil tzv. generální plnou mocí v některém z předcházejících řízení u stavebního úřadu. Během tohoto řízení však stěžovatel na udělenou plnou moc stavební úřad neupozornil a naopak jednal prostřednictvím svých pověřených zaměstnanců a advokátka jej zastupovala až v řízení o žalobě. Nejvyšší správní soud plně souhlasí se závěrem městského soudu obsaženým v napadeném rozsudku, a to že od plné moci pro určité řízení je třeba odlišit tzv. generální plnou moc, kterou účastník zmocní zástupce k zastupování ve všech blíže nespécifikovaných řízeních vedených u daného správního orgánu. V případě, kdy účastník takto učiní a zmocní zástupce tzv. generální plnou mocí v některém z předchozích řízení u správního orgánu, je jeho povinností - pokud se hodlá nechat tímto zástupcem zastupovat i v řízení jiném než v tom, v němž plnou moc předložil - na tuto plnou moc správní orgán upozornit (není však již povinen ji opětovně předkládat). Oznámení se stejnými účinky je oprávněn učinit i zmocněný zástupce. Nelze totiž spravedlivě po správních orgánech požadovat, aby vždy, zahajují-li správní řízení, zjišťovaly, zda již s určitým účastníkem bylo nějaké správní řízení vedeno a zda v něm nepředložil tzv. generální plnou moc udělenou advokátovi, případně jinému zástupci. Navíc i kdyby správní orgán zjistil, že v rámci nějakého řízení předložil účastník tzv. generální plnou moc, musel by se jej dotázat, zda je stále aktuální. V mezidobí od jejího vydání mohl totiž zástupce plnou moc vypovědět nebo ji účastník odvolat, případně si zvolit jiného zástupce, aniž by to správnímu orgánu sdělil (velice těžko lze totiž předpokládat, že by účastník tuto skutečnost sděloval správnímu orgánu, který s ním v minulosti vedl řízení, jež může být již řadu měsíců či let pravomocně ukončeno). Takový přístup by neúměrně zatěžoval správní orgány a byl by v příkrém rozporu se zásadami hospodárnosti a rychlosti řízení. V daném případě stěžovatel na plnou moc neupozornil a stavebnímu úřadu tedy nelze vyčítat, že nedoručoval advokátce, ale přímo stěžovateli. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak nebyly zjištěny.

Stěžovatel dále vytýká městskému soudu, že se nedostatečně zabýval některými jeho námitkami. Pokud jde o námitku, že nemohl řádně vyhovět požadavkům stavebních předpisů z důvodu svévolného protiprávního jednání třetích osob, a jeho odpovědnost za správní delikt podle § 106 odst. 3 písm. c) stavebního zákona je tak vyloučena, nelze s ním souhlasit. Touto námitkou se totiž městský soud řádně zabýval (str. 6 napadeného rozsudku), neboť uvedl, že skutečnosti, zda žalobce činil kroky k tomu, aby kolaudační rozhodnutí zajistil, a důvody, které mu to znemožňovaly, nemají vliv na závěr o tom, že se správního deliktu dopustil. S tímto názorem plně souhlasí i Nejvyšší správní soud. Stěžovatel byl totiž postižen na správní delikt podle § 106 odst. 3 písm. c) stavebního zákona spočívající v užívání stavby bez kolaudačního rozhodnutí. Odpovědnost za tento správní delikt nastupuje bez ohledu na zavinění. K tomu, aby mohl být stěžovatel sankcionován za spáchání tohoto deliktu, pak postačí, je-li postaveno na jisto, že stavbu bez kolaudačního rozhodnutí užívá; skutečnosti osvětlující, proč tomu tak je, pak mohou pouze ovlivňovat výši této sankce, nikoli však odpovědnost stěžovatele za spáchaný delikt. V daném případě stavební úřad

i tuto skutečnost (tj. neochotu vlastníků bytů umožnit stěžovateli vykonat měření) v sankčním řízení znal a hodnotil. To samé je možno uvést i ve vztahu ke stěžovatelu tvrzení, že pokud užíval strojovnu chlazení, neupřednostňoval svoje obchodní zájmy, nýbrž jednal v zájmu řádného zásobování obyvatelstva.

V neposlední řadě má stěžovatel za to, že se městský soud některými z jeho námitek řádně nezabýval proto, že se jedná o námitky obecné. Stěžovatel se domnívá, že soud měl postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzvat jej ve stanovené lhůtě k odstranění vad podání. Ani s touto námitkou nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit. Podle citovaného ustanovení s. ř. s. vyzve předseda senátu „usnesením podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.“ Jak správně dovozuje stěžovatel, vadou podání se bezpochyby rozumí také některá z chybějících náležitostí podání (v daném případě žaloby). Obecné náležitosti podání jsou upraveny v § 37 odst. 3 s. ř. s.: „Z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Ten, kdo činí podání, (dále jen "podatel") v podání uvede o své osobě osobní údaje jen v nezbytném rozsahu; vždy uvede jméno, příjmení a adresu, na kterou mu lze doručovat. Jiné osobní údaje uvede jen tehdy, je-li toho třeba s ohledem na povahu věci, která má být soudem projednána. Podléhá-li podání soudnímu poplatku, musí být opatřeno kolkovou známkou v odpovídající hodnotě a musí k němu být připojeny listiny, jichž se podatel dovolává.“ Pokud jde o zvláštní náležitosti žaloby, tak ty obsahuje § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Rozhodné v daném případě je písm. d) tohoto ustanovení, neboť podle něho musí žaloba obsahovat „žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné“; (k požadavkům na žalobní body viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, zveřejněno: Sb. NSS 835/2006).

Pokud by některá z uvedených náležitostí v žalobě chyběla a nejednalo by se o náležitost zjistitelnou ze správního či soudního spisu, která by nemohla bránit pokračování řízení, postupoval by městský soud podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a stěžovatele k odstranění vady žaloby ve stanovené lhůtě vyzval. V daném případě však stěžovatelova žaloba veškeré obecné i zvláštní náležitosti podání (žaloby) obsahovala, a to včetně řady řádně zformulovaných žalobních bodů (např. namítaná nedostatečná pasivní legitimace žalobce, nedostatečně zjištěný stav věci, nezákonnost rozhodnutí s ohledem na zásadu „res iudicata“, vady při doručování oznámení o zahájení řízení). Tyto žalobní body obsahovaly jak skutkové, tak právní důvody a městský soud je také v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. řádně přezkoumal. Pokud jde o žalobní námitku, že „výše pokuty není odůvodněna skutkovým stavem zjištěným v řízení před správním orgánem, správní orgán při úvaze o výši pokuty postupoval neúměrně tvrdě a nerespektoval příslušná ustanovení stavebního zákona“, jejíž přezkum stěžovatel v kasační stížnosti zjevně zpochybnil, je třeba souhlasit s městským soudem, že se jedná o námitku obecnějšího charakteru, z níž není zejména zřejmé, jaká ustanovení stavebního zákona považuje stěžovatel za porušená, a tedy nejde o řádně uplatněný žalobní bod. V daném případě, kdy vedle této obecné námítka obsahovala žaloba celou řadu řádných žalobních bodů a byla tedy bez dalšího věcně projednatelná, městský soud nepochybil, pokud stěžovatele (v daném případě navíc zastoupeného advokátkou) nevyzýval k upřesnění této žalobní námítka a přezkoumal ji pouze v obecné rovině. Jiná situace by nastala, pokud by se jednalo o jedinou stěžovatelovu námitku, v takovém případě by k jejímu upřesnění musel být podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzván.

Nad rámec důvodů uplatněných v kasační stížnosti považuje zdejší soud za vhodné vyjádřit se také k údajné tvrdosti pokuty. K tomu poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, sp. zn. 10 Ca 250/2003, zveřejněno: Sb. NSS 560/2005, kde se městský soud podrobně zabýval úlohou postihu ve správním řízení, přičemž zdůraznil, že finanční postih musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být pro něho nikoli zanedbatelný. V daném případě byl stěžovatel postižen podle § 106 odst. 3 písm. c) a § 107 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a horní hranice výše pokuty, která mu mohla být uložena činila 1 500 000 Kč. Správní orgán pak při rozhodování o výši pokuty zohlednil jak tu skutečnost, že stěžovatel nezkolaudovanou strojovnu chlazení užívá již od roku 2002 a byl za správní delikt téže skutkové podstaty opakovaně potrestán, tak to, že se stavebním úřadem spolupracoval a vynakládá nemalé úsilí závadný stav odstranit (tj. domoci se vydání kolaudačního rozhodnutí). Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak není uložená pokuta neúměrně tvrdá, nýbrž přiměřená. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. tak rovněž nebyly shledány.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu